

Chương 4

Phá vỡ một âm mưu

T

Trương Thiên Trung nhìn thấy hai gã bịt mặt vận y phục màu đen, chàng cứ ngỡ là hai kẻ đã từng đột nhập vào phòng của Chu Thất Thất dạo nọ, cho nên chàng mới buột miệng thốt lên mấy lời vừa rồi. Sau đó cất mình sử dụng Ảo ảnh ma pháp lướt tới.

Một trong hai gã lạ mặt ấy cứ tưởng đã đoạt được tấm thẻ lệnh bằng ngọc nào dè lại bị kẻ khác xen vào.

Hắn chỉ thoáng thấy một bóng mờ đang nhấp nhô di động, sau đó chiếc bóng mờ ấy đã ở bên cạnh hắn.

Hốt hoảng gã đưa tay đánh ra một quyền nhằm làm cho đối phương phải lùi lại, nhưng có lẽ điều hắn làm đã quá muộn.

- Hự...

Từ miệng của hắn chỉ thốt ra một tiếng kêu, loạng choạng thối lui mấy bước về phía sau mới đứng vững được. Đến chừng định thần nhìn lại, gã mới hay tấm lệnh bài đã bị Trương Thiên Trung đoạt lại.

Chàng phi bộ phản hồi, tung người bay ngược trở lại, rơi xuống cạnh Hà Thất Phong.

Mọi người có mặt hầu như ai cũng thán phục tài nghệ của Trương Thiên Trung.

Hà Thất Phong lên tiếng hỏi:

- Tiểu tử, người biết họ sao?

- Tiểu bối không chắc, nhưng rõ ràng thấy họ lén vào phòng của Chu cô nương hôm nọ.

Hà Thất Phong lại nói:

- Có chắc không?

- Rõ ràng hôm đó tiểu bối nhìn thấy họ cũng ăn mặc như vậy kia mà, chính là họ.

Hà Thất Phong lên tiếng:

- Vận y phục đen bịt mặt là lối cải trang để không cho ai nhận ra mình, có thể tiểu tử người nhìn lầm rồi đó.

Trương Thiên Trung cứ khẳng khẳng:

- Nhất định tiểu bối không nhìn lầm đâu.

Chàng trao lại tấm thẻ bài cho Tống Kim Bình, trong khi đó Phân đàn trưởng Thẩm Phát Hy bước tới chỉ tay vào mặt hai gã lạ, cất giọng:

- Hai vị là ai, tại sao vô cớ đến đây gây rối. Xin cho biết cao danh quý tánh.

Không nói nửa lời, hai gã bịt mặt nh2in nhau ngằm hội ý rồi đồng một lượt phóng tới vùng kiếm đánh liền.

Thẩm Phát Hy hừ một tiếng:

- Phách lối, dám ngang nhiên xông vào gây rối, thật chẳng coi Quan Âm sơn trang ra gì hết. Ta sẽ thay mặt chủ nhân đón tiếp các người vậy.

Vừa dứt lời, đã thấy thân người của Thẩm Phát Hy di động, thanh kiếm trên tay vẽ ra thành một vòng tròn đánh tới.

Ba thanh kiếm quán lấy nhau không rời, tạo ra một vùng kiếm quang rộng lớn, làm cho cây cỏ cũng phải rung chuyển dữ dội.

Tuy là một phân đàn trưởng, võ nghệ cao cường, nhưng Thẩm Phát Hy vẫn không sao áp chế được hai đối thủ.

Đang đánh, chợt hần nghe tiếng gió động sau ót, Thẩm Phát Hy bèn trở bộ nhảy vọt lên cao, đồng thời đánh ra một thế gạt phẳng thanh kiếm đối phương qua bên và tả chưởng phóng ra một luồng kinh phong như bạt sơn đảo hải, khí thế rất là lợi hại.

Hai gã áo đen cũng không phải tay vừa, cả hai cùng tung người lên cao, điệu bộ rất ăn khớp như đã từng tập luyện với nhau từ trước.

Bất thành linh một trong hai gã hú lên một tiếng, có ý áp đảo tinh thần của đối phương, nhưng rồi vung tay đẩy ra một chưởng nghinh tiếp chưởng pháp của Thẩm Phát Hy đang đánh tới.

Luồng kinh phong của gã áo đen ào ạt tợ sóng biển gầm rú.

Ầm...

Hai ngọn chưởng phong chạm vào nhau tạo ra một tiếng nổ khá lớn, làm rung chuyển mọi việc xung quanh.

Trương Thiên Trung đứng ngoài quan sát, chàng nghĩ một mình Thẩm Phát Hy khó có thể địch lại hai gã này, bèn cất mình phóng vào cuộc, rồi thốt:

- Thẩm huynh, có đệ vào giúp sức đây.

Vừa nói Trương Thiên Trung vừa đảo lộn thân pháp một vòng rất đẹp trên không, sau đó rơi xuống bên cạnh Thẩm Phát Hy.

Riêng hai gã áo đen dường như đã có sự sắp xếp từ đầu, chúng nháy mắt nhau làm hiệu rồi đột ngột rút trong người ra hai trái đạn màu đỏ và nhanh tay ném sang chỗ Trương Thiên Trung và Thẩm Phát Hy đang đứng.

Hà Thất Phong đứng bên ngoài nhìn thấy, lão lật đật la to cảnh cáo:

- Coi chừng, lùi lại mau! Giang Nam Tích lịch hỏa.

Nghe tiếng la của Hà Thất Phong, Trương Thiên Trung và Thẩm Phát Hy không dám chậm trễ, cả hai cất mình nhảy vọt ra khỏi chỗ đang đứng.

Ầm, ầm...

Hai cột khói và lửa màu cam bốc cao cả trượng, làm mặt đất như bị chấn động. Mọi người có mặt đều hốt hoảng lùi nhanh về phía sau mà vẫn còn có cảm giác lồng ngực tức tức. Bao nhiêu đó cũng đủ thấy Giang Nam Tích lịch hỏa không bình thường chút nào.

Đến chừng khói tan hết, mọi người nhìn lại thì hai gã áo đen đã biến đâu mất.

Trong lòng mọi người hầu như ai cũng ngờ vực. Họ muốn biết hai gã áo đen vừa rồi là ai và từ đâu đến. Tất nhiên một điều quan trọng nữa là họ tới với mục đích gì?

Tống Kim Bình bèn lên tiếng:

- Mẫu thân của tiện nữ đã có lệnh, xin mời các vị vào.

Ai nấy đều lần lượt bước theo chân của Tống Kim Bình và Thẩm Phát Hy vào bên trong Quan Âm sơn trang.

Họ đi qua một vườn hoa rất lớn rồi theo một lối hành lang dài, đến bên một chiếc cầu hình vòng cung, sang bên kia là khoảng đất trống. Ở đó có một căn nhà khá đồ sộ, tất cả mọi người đều bước vào đó.

Đây là đại sảnh của Quan Âm sơn trang. Ở chính giữa có một bực cao, trên bực cao ấy có một cái bệ cao hơn, trên đó có đặt một bức tượng Quan Âm. Bên dưới có chiếc ghế trải gấm màu xanh.

Dưới điện là hai hàng ghế dài để dành cho quan khách.

Khi Trương Thiên Trung bước vào bên trong, điều làm cho chàng lấy làm lạ là ai cũng nhìn chàng dăm dăm.

Vốn là người thông minh, Trương Thiên Trung hiểu ra ngay, chàng cười xoa vòng tay thì lễ nói:

- Văn sinh là Trương Thiên Trung, xin ra mắt các vị tiền bối.

Lúc này có nhiều tiếng ồ cất lên. Rồi một lão tăng râu trắng phau gật gù:

- A di đà phật! Thì ra là Trương thiếu hiệp thí chủ, vậy mà lão tăng đây cứ ngỡ là...

Vị hòa thượng này bỏ lửng câu nói, khiến Trương Thiên Trung chẳng rõ ông ta muốn nói gì.

Hà Thất Phong chấp tay vái chào mọi người. Lão lên tiếng nói với vị hòa thượng:

- Tuệ Tăng đại sư, lâu ngày không gặp ngài vẫn bình an chứ?

- A di đà phật! Đa tạ Hà huynh có lòng thăm hỏi, lão tăng vẫn bình an.

Ngọc Hoa sư thái của phái Võ Đang cũng đang lên tiếng:

- Lão ăn mày lâu nay không gặp vẫn chứng nào tật nấy.

Hà Thất Phong cười hề hề nói:

- Lão sư thái vẫn còn nhớ tới lão già này sao? Hà Thất Phong là vậy đó, thích rày đây mai đó phiêu bồng tứ hải.

Vừa lúc đó từ phía trên bực cao, ở chỗ màn che, Quan Âm trang chủ Quan Hi Vương Tống Tiểu Ngọc bước ra.

Đi theo sau bà là phân đàn trưởng Thẩm Phát Hy và Tống Kim Bình.

Mọi người có mặt đồng vòng tay:

- Xin chào trang chủ.

Quan Hi Vương Tống Tiểu Ngọc cũng vội vàng chấp tay bái lại.

- Tống Tiểu Ngọc tôi đây vô cùng ái ngại đã làm phiền tới các vị từ xa tới đây, thật là thất kính.

Chủ khách nói với nhau vài lời cảm kích và cùng ngồi xuống.

Bên dưới, Trương Thiên Trung nhìn lên Quan Hi Vương, chàng nghĩ thầm trong bụng:

"Thật là một thiếu phụ xinh đẹp phi thường với cặp lông mày cong vút, đôi mắt to lớn, đôi môi mọng mà tươi thắm chẳng khác nào trái đào chín. Thảo nào Tống Kim Bình tiểu thư cũng đẹp như vậy".

Trên kia Quan Hi Vương cất giọng:

Hôm nay đã đủ mặt Tuệ Tăng đại sư của phái Thiếu Lâm, Ngọc Hoa sư thái của Võ Đang, Mã Thực Văn của Côn Luân giáo, Ngũ Kiều Ngôn của Nga Mi và Hà bang chủ Cái Bang, xem như thiếp mời của tại hạ đã đến đúng nơi, chỉ còn thiếu Tứ Xuyên Đường môn...

Quan Hi Vương Tống Tiểu Ngọc đứng lên lễ phép thốt:

- Lần này tại hạ bạo dạn đứng ra tổ chức đại hội này làm nhọc công sức các vị tới đây. Nếu có điều chi sơ suất mong các vị lượng thứ bỏ qua cho.

Mã Thực Văn cất tiếng:

- Trang chủ đã không ngại khó nhọc đứng ra tổ chức đại hội là vì sự an nguy của võ lâm thì chúng tôi đâu thể làm ngơ mà đứng nhìn.

- A di đà phật! Thục Văn thí chủ nói rất phải. Trang chủ đây một lòng một dạ vì sự sinh tồn của võ lâm thì mọi người cũng phải bỏ chút công lao ra đóng góp.

Quan Hi Vương Tống Tiểu Ngọc đáp:

Các vị quá khen khiến tại hạ hổ thẹn vô cùng. Vừa rồi để cho hai gã lạ mặt tới quấy phá thật là thất lễ. Theo lời của đàn trưởng Thẩm Phát Hy nói lại, hai gã vừa rồi sử dụng Giang Nam Tích lịch hỏa.

Hà Thất Phong gật đầu nói:

- Đúng vậy, chẳng sai, lão già này lấy làm lạ tại sao phái Giang Nam lại cho đệ tử tới đây gây rối như vậy?

Ngữ Kiều Ngôn lên tiếng:

- Không biết giữa Quan Âm sơn trang và Giang Nam phái có thù nghịch gì với nhau không?

Tống Tiểu Ngọc lắc đầu:

- Quan Âm sơn trang ở Cam Túc còn Giang Nam phái ở tận Giang Nam, từ xưa tới nay không ai chạm tới ai thì làm gì có chuyện gieo thù kết oán.

Ngọc Hoa sư thái nói:

- Vậy thì thật kỳ lạ. Tại sao họ lại cho đệ tử tới đây gây chuyện?

Trương Thiên Trung đứng lên chấp tay thi lễ, chàng thốt:

- Tiểu sinh kiến thức nông cạn cũng xin được các vị tiên bối cho phép nói lên vài lời ngỗ ý.

Tống Tiểu Ngọc gật đầu:

- Đã vào tới đây thì ai cũng có quyền góp ý. Trương thiếu hiệp cứ tự nhiên.

Trương Thiên Trung cúi đầu bái một cái rồi mới nói:

- Hai gã áo đen vừa rồi dường như tiểu sinh đã gặp qua một lần.

Hà Thất Phong ngăn lại:

- Tiểu tử, ta đã nói với ngươi rồi, chưa chắc như ngươi nghĩ vậy đâu.

- Nhưng tiểu bối thấy rõ họ vào phòng của Chu cô nương mà?

Tuệ Tăng đại sư nghe hai người nói chuyện, bèn xen vào:

- A di đà phật! Thật ra Hà thí chủ và Trương thí chủ đang nói về chuyện gì thế?

Hà Thất Phong bèn thuật lại mọi chuyện cho tất cả mọi người cùng nghe. Từ việc Trương Thiên Trung cứu Chu Thất Thất ra sao và việc Chu Thất Thất tự dừng mất tích. Cuối cùng lão kết luận:

- Tất nhiên mọi chuyện là do tiểu tử này kể cho ta nghe.

Ngọc Hoa sư thái nói:

- Vị cô nương họ Chu kia không lẽ đã bị người của Giang Nam phái bắt mất? Theo lời của Hà bang chủ vừa nói thì Chu cô nương ấy từng bị người của Khổng Tước Sơn Trang đánh đuổi và rồi bị người của phái Giang Nam âm thầm bắt cóc. Lão thái tôi cảm thấy có gì đó không ổn.

Quan Hi Vương thốt:

- Về vấn đề này tại hạ sẽ sớm phanh phui cho rõ ràng.

Chợt bên ngoài có tiếng nói vọng vào:

- Thiết Chưởng môn của Đường môn Cao Phi Trí đã đến.

Ngay khi đó mọi người đã thấy một chàng trai trong bộ võ phục màu cam cùng vài người bước vào.

Tới nơi, chàng trai vòng tay bái mọi người và hướng về chỗ Quan Hi Vương Tống Tiểu Ngọc.

- Tại hạ Cao Phi Trí kính bái Quan Hi Vương trang chủ, xin cáo lỗi vì đã đến muộn, mong các vị bỏ qua cho.

Tống Tiểu Ngọc lên tiếng:

- Thiết Chưởng môn chớ quá khách sáo. Dù sao cũng đã đến rồi, xin mời ngồi để chúng ta vào vấn đề chính.

Sau khi chờ Cao Phi Trí an tọa, Tống Tiểu Ngọc bèn nói:

- Tại hạ xin được vào việc chính. Hôm nay sở dĩ tại hạ mời các vị tới đây là vì võ lâm Trung nguyên chúng ta đang đứng trước bên bờ vực. U Hồn Cốc hiện nay là một thế lực rất mạnh, có ý độc chiếm võ lâm, gây sóng gió, nên chúng ta không thể ngồi yên mà nhìn.

Mã Thục Văn chép miệng:

- Theo cao ý của trang chủ, chúng ta phải làm như thế nào để ngăn chặn ý đồ tranh bá minh chủ của U Hồn Cốc.

Tống Tiểu Ngọc thốt:

- U Hồn Cốc là một giáo phái tà đạo, vì vậy việc Ứng Vương Ngũ Sát Doãn Chí Bình lên làm minh chủ của công lực Trung nguyên lại càng không thể xảy ra được.

- A di đà phật! Theo thông lệ đặt ra từ lâu, người được cử làm minh chủ phải gồm thao lược văn võ song toàn, có đạo lý sống ở đời và đồng thời phải có cây Chấn Thiên Kiếm thì mới có hy vọng lên ngôi minh chủ.

Ngọc Hoa sư thái thốt:

- Ngồi minh chủ võ lâm Trung nguyên đã hơn hai mươi năm nay bỏ trống vì vậy U Hồn giáo chủ có ý tranh đoạt từ lâu. Nghe đâu hắn đã gởi thiệp đến một số môn phái buộc quy phục hoặc hợp tác. Ứng Vương muốn phát huy thanh thế để mộng Bá Đồ Vương. Ta cũng nên chọn một người đứng ra gánh vác.

Tống Tiểu Ngọc hỏi:

- Vậy theo ý của các vị, ai sẽ là người đứng ra lãnh nhiệm vụ này.

Hà Thất Phong đưa tay gãi đầu nói:

- Đây là một vấn đề không đơn giản chút nào. Chúng ta phải có thời gian để chọn lựa.

- A di đà phật, Hà thí chủ đây nói rất phải. Trọng trách ấy rất nặng nề và quan trọng, không thể một sớm một chiều là có thể chọn ra được ngay.

Tống Tiểu Ngọc gật đầu:

- Tuệ Tăng đại sư nói chí lý. Tại hạ cũng nghĩ như vậy.

Cao Phi Trí bây giờ mới lên tiếng:

- Thưa các vị tiền bối, theo ý của tại hạ thì việc trước mắt chúng ta nên có một kế hoạch để ứng phó kịp thời với U Hồn Cốc. Còn việc chọn người cứ chờ một thời gian nữa cũng chưa muộn, bởi trong quá trình ấy sẽ xuất hiện người ta muốn tìm.

Ngữ Kiều Ngôn gật đầu:

- Thiết Chuồng môn đã có ý như vậy tại hạ đây cho cũng đúng.

Tống Tiểu Ngọc lên tiếng:

- Tạm thời việc chọn người chúng ta thông qua. Bây giờ đến việc thứ hai, gần đây có một nguồn tin nói rằng: Chấn Thiên Kiếm xuất hiện tại thành Lạc Dương.

Tiếng bàn tán xôn xao trong quần hùng, Ngọc Hoa sư thái cất giọng:

- Lão thái này cũng có nghe qua tin đồn ấy, nhưng sự thật ra sao thì chưa rõ ràng.

Cao Phi Trí nhả nhận thốt:

- Trên đường từ Tứ Xuyên đến đây, tại hạ có đi ngang qua Lạc Dương thành. Nghe dân chúng bàn tán về chuyện này, chính vì điều đó mà mới tới đây trễ.

Mã Thục Văn hỏi:

- Vậy Thiết Chuồng môn điều tra được những gì?

Cao Phi Trí chỉ tay vào cô gái đứng hầu sau lưng mình và nói:

- Tại hạ đã bảo Hoa Vải Ngữ đi dò tin, xin để cho y trả lời.

Nói dứt Cao Phi Trí ra hiệu cho Hoa Vải Ngũ. Cô gái vẫn đứng nguyên vị trí, chỉ lên tiếng:

- Thuộc hạ vâng lệnh của Thiết Chưởng môn đi dò tin, quả thật ở Lạc Dương Chấn Thiên Kiếm đã xuất hiện, nhưng tại nơi nào, địa điểm chính xác thì không một ai rõ.

- A di đà phật, nếu sự thật Chấn Thiên Kiếm đã xuất hiện, lão tăng đây cảm thấy lo âu trong lòng vô cùng.

Ngọc Hoa sư thái nhú mày tỏ ra khó hiểu:

- Tuệ Tăng đại sư nói sao nghe lạ. Chấn Thiên Kiếm xuất hiện là một điều đáng mừng chứ sao lại lo?

Mã Thục Văn xen vào:

- Tại hạ đây cũng thấy như vậy. Ngôi minh chủ võ lâm bỏ trống gần hai mươi năm nay cũng chỉ vì không có Chấn Thiên Kiếm. Bây giờ nói lại tái xuất giang hồ, có nghĩa là cho thấy minh chủ cũng sẽ từ đó mà ra đời.

Ngũ Kiều Ngôn lên tiếng:

- Như vậy võ lâm Trung nguyên sẽ có người lãnh đạo, tập hợp quần hùng chống lại U Hồn Cốc, đây là một điềm lành.

- A di đà phật, sở dĩ lão tăng đây lo lắng trong lòng là bởi Chấn Thiên Kiếm là bảo vật của võ lâm, ai ai cũng muốn được. Năm xưa chính vì thanh kiếm đó mà Ứng Vương Ngũ Sát đã ra tay sát hại Hầu gia Trương Hồ Hầu.

Tống Tiểu Ngọc chép miệng:

- Đại sư quả thật là có lòng từ bi hỉ xả. Lời nói của đại sư không phải là chẳng có lý, nhưng theo tại hạ cảm thấy nếu muốn tránh được trận tai kiếp thì ít nhiều cũng phải có đổ máu. Chuyện này khó tránh lắm.

Hà Thất Phong lên tiếng:

- Năm xưa Trương Hồ Hầu là người có được Chấn Thiên Kiếm, cứ tưởng đâu sẽ là người lên ngôi minh chủ. Nào ngờ chết thảm dưới tay Ứng Vương giáo chủ. Về chuyện này lão già thấy có một điểm đáng chú ý.

Tống Tiểu Ngọc cười nhẹ, ôn tồn hỏi:

- Không biết điểm ấy là gì, Hà bang chủ hãy nói rõ ra cho mọi người cùng nghe.

Hà Thất Phong bình thản nói:

- Cái ngày Trương Hồ Hầu mất tích thì Chấn Thiên Kiếm cũng từ đó bất vô âm tín. Nay lại nghe nói xuất hiện ở thành Lạc Dương, không lẽ Trương Hồ Hầu cũng đã xuất hiện ở đó? Các vị không thấy có điểm nghi vấn hay sao?

Ngọc Hoa sư thái gật gù:

- Cũng phải, nếu Trương Hổ Hài đã trở lại thì đâu cần phô trương thanh thế như vậy? Chẳng lẽ ông ta muốn khích cho Ứng Vương Ngũ Sát tới đó?

Tống Tiểu Ngọc khoác tay:

- Chuyện này còn có nhiều uẩn khúc. Tại hạ nghĩ chúng ta không thể suy đoán mông lung được. Tốt nhất nên cử người tới Lạc Dương dò xét lại xem sao rồi hẵng tính.

- A di đà phật, Tống trang chủ nói chí phải. Không thể ngồi một chỗ mà phán đoán ra mọi chuyện. Nên cử người tới đó trước nắm tin rồi hẵng tính.

Cao Phi Trí vòng tay thi lễ:

- Ai sẽ là người lãnh trọng trách này đi Lạc Dương.

Dường như đã tính sẵn, Tống Tiểu Ngọc lên tiếng:

- Tại hạ đây tính nhờ Hà bang chủ giúp cho việc này, không biết Hà bang chủ nghĩ sao?

Mã Thục Văn tỏ ra hài lòng:

- Ý của Tống trang chủ quả thật là cao kiến. Cái Bang rộng khắp, người ở mọi nơi. Tại hạ cũng thấy giao việc này cho Hà bang chủ là thích hợp nhất.

Hà Thất Phong lắc lư cái đầu, cười hề hề:

- Mọi người đã đề cử như vậy, lão già này có muốn chối từ cũng đâu có được.

Tống Tiểu Ngọc đứng dậy vòng tay báo Hà Thất Phong một cái, rồi nói:

- Như vậy là Hà bang chủ đã nhận lời. Tại hạ xin được thay mặt các vị tiền bối môn nhân đa tạ trước.

Hà Thất Phong xua tay:

- Khách sáo mà làm gì. Được nhận vinh hạnh đó lão già này rất hãnh diện được góp một phần nhỏ vào việc lớn, sao lại cảm ơn.

Tống Tiểu Ngọc nói tiếp:

- Tại hạ nghĩ cuộc bàn thảo hôm nay nên tạm thời gác lại ở đây. Trời cũng đã xế chiều, mời các vị sang phòng bên dùng buổi cơm đạm bạc sau đó sẽ hay.

Hà Thất Phong nháy lên, vỗ tay:

- Tống trang chủ nói nghe thiệt hay, lão già này cũng đã đói bụng lắm rồi.

lúc này Tống Kim Bình mới thay mặt cho Tống Tiểu Ngọc lên tiếng:

- Tiện nữ xin phép mời các vị tiền bối và các huynh, tỷ sang phòng bên dùng cơm.

Mọi người lần lượt bước đi, riêng Trương Thiên Trung kéo áo Hà Thất Phong lại.

Hà Thất Phong hỏi:

- Tiểu tử, người làm cái gì vậy?

- Hà lão tiên bối nói đưa tiểu bối tới đây là để dò la tung tích cho tiểu bối, sao vẫn chưa thấy lo.

Hà Thất Phong đưa tay gãi đầu. Lão nhăn mặt nói:

- Ái da! Sao người gấp như vậy chứ? Từ từ ta sẽ dẫn người tới gặp Thiết Chuồng môn Cao Phi Trí, lúc đó tha hồ cho người hỏi.

- Sao lúc này lão tiên bối không hỏi luôn cho tiện?

Hà Thất Phong nhướn mày:

- Người không thấy cuộc họp vừa rồi quan trọng ra sao ư? Chẳng lẽ đem chuyện của người vào, có phải là quá đáng hay không chứ?

Trương Thiên Trung gật gù nói:

- Vậy thì cũng phải.

- Thôi, ta không nói nhiều với người nữa. Phải vào ăn đây, đói lắm rồi.

Hà Thất Phong lật đật quay lưng bỏ đi. Trương Thiên Trung gọi với theo:

- Hà tiên bối, tiên bối!

Mặc cho Trương Thiên Trung gọi, Hà Thất Phong cứ bỏ đi thẳng. Ngưu Hải từ bên phòng bước qua, bèn hỏi Trương Thiên Trung:

- Sao đệ còn đứng đây, không đi ăn đi.

- Đệ có chuyện muốn nói với Hà tiên bối.

Ngưu Hải lắc đầu cười:

Sư phụ của huynh là vậy đó. Rất xấu tánh ăn, có gì một chút nữa hãy nói.

Trương Thiên Trung chợt nhìn thấy Tống Kim Bình đi ngoài kia, chàng bèn gọi to:

- Tống tiểu thư!

Tống Kim Bình nghe gọi bèn dừng lại. Nàng nhận ra Trương Thiên Trung nên bước tới ngạc nhiên hỏi:

- Sao Trung huynh còn ở đây? Không đi dùng cơm chiều?

- Tại hạ có một chuyện muốn thỉnh ý Tống tiểu thư.

Tống Kim Bình bèn hỏi:

- Không hiểu là chuyện gì, xin Trung huynh cứ hỏi.

- Tại hạ muốn tới dinh Tuần phủ.

Ngưu Hải nhướn mày:

- Sao khi không đệ lại muốn tới đó?

Tống Kim Bình cất giọng:

- Trung huynh muốn tới đó làm gì? Chẳng lẽ chuyện ban chiều xảy ra với gã công tử Đại Sinh làm huynh không vừa lòng?

Trương Thiên Trung xua tay nói:

- Tại hạ đâu để bụng chi chuyện đó. Sở dĩ tại hạ hỏi đường tới dinh Tuần phủ là bởi có một ý tìm hiểu mà thôi.

Ngưu Hải nhăn mặt:

- Dinh Tuần phủ là nơi quan quân ở, đệ tới đó không nên. Mình là người giang hồ không nên chạm tới quan trường.

Tống Kim Bình chép miệng:

- Tiểu muội nghĩ chắc Trung huynh có ý gì nên mới đòi đi dinh Tuần phủ.

- Quả thật không sai. Lúc chiều tại hạ nhìn thấy hai gã hộ pháp của Khổng Tước Sơn Trang, nên nghi ngờ họ có quan hệ với Tuần phủ. Vả lại Chu Thất Thất cô nương bị hai gã này đuổi đánh, rồi tự xưng mất tích. Tại hạ nghĩ tìm họ sẽ tìm ra manh mối của Chu cô nương.

Tống Kim Bình cười xòa:

- Không ngờ Trung huynh lại có ý với Chu cô nương đến thế.

Nghe Tống Kim Bình nói vậy, Trương Thiên Trung vội vả khoác tay nói liền:

- Ấy chết, Tống tiểu thư chớ có nói vậy. tại hạ nào có tình ý gì, chẳng qua vì trước đây cứu Chu cô nương một lần nên lần này muốn làm chuyện cho trót.

Ngưu Hải bèn lên tiếng:

- Hay là để Ngưu huynh đi cùng với đệ?

- Không được, tiểu đệ chỉ đi do thám. Nhiều người dễ bị lộ lăm.

Tống Kim Bình với nét mặt lo âu:

- Dinh tuần phủ canh gác nghiêm ngặt, Trung hhh không dễ vào đó được đâu.

- Khó cũng phải vào, như vậy mới mong tìm ra sự thật.

Tống Kim Bình gật đầu:

- Thôi được, ý của Trung huynh đã quyết tiểu muội không dám trái. Vậy Trung huynh hãy theo muội vào đây.

Trương Thiên Trung nhìn qua Ngưu Hải nói:

- Huynh không được đem chuyện này nói ra cho Hà lão tiên bối biết nghe không!

- Biết rồi, có cạy miệng huynh cũng không nói.

Trương Thiên Trung có vẻ hài lòng:

- Được rồi, bây giờ huynh sang bên kia với Hà lão tiên bối đi. Ở đây lâu lão sẽ nghi đó.

Ngưu Hải gật đầu bỏ đi, còn Trương Thiên Trung theo Tống Kim Bình bước sang bên này.

*

* *

Sương mù ẩm đậm, nguyệt sắc lu mờ, bóng tịch dương đã ngậm non đoài. Ngọn gió thu thổi lướt đám cỏ xanh như làn sóng gợn. Cảnh vật trở nên mờ nhạt khi màn đêm dần buông xuống.

Trên con lộ cái quan dẫn tới dinh Tuần phủ quanh quẽ không một bóng người.

Giữa cảnh trời đất mênh mông ấy, bất chợt có một bóng người xuất hiện. Người này vận áo đại bào, khoát bên ngoài thêm một chiếc áo choàng bằng lụa mỏng màu đen tuyền.

Người này dùng thuật khinh công lướt đi trên đầu các ngọn cỏ, chỉ cần bám nhẹ đầu mũi giày vào các ngọn cỏ mềm cũng đủ cho người khách bộ hành ấy lấy được điểm tựa để lướt tới.

Với tuyệt đỉnh khinh công như vậy, có lẽ khó có ai là người địch qua nổi tài phi hành này của vị khách lạ ấy.

Dừng lại một đoạn cách dinh Tuần phủ không xa lắm, người lạ đảo mắt nhìn một vòng quan sát, thấy con đường vắng vẻ nên tỏ ra hài lòng, rồi tiến dần lại phía cổng dinh.

Bất thần có một tốp người là lính canh xách đèn đi tuần tra ngang qua.

Người lạ bèn hít lấy một hơi rồi tung người lên không, rồi tựa hồ biến thành con chuồn chuồn nhấp nhô, điểm chân vào không khí mấy cái đã bay lướt qua đầu bọn quân canh và biến mất sau cánh cửa thành dẫn vào dinh.

Đến chừng bọn quân canh nghe có tiếng gió lộng trên đầu bèn dừng lại, ngẩng đầu lên nhìn nhưng chúng chẳng thấy gì nên tiếp tục đi tới.

Về phần người lạ, sau khi vào được dinh, có lẽ quá quen với đường đi nước bước ở đây nên rất nhanh chóng tiến tới một gian phòng còn sáng đèn.

Ở đấy, hai gã Khổng Lam và Khổng Hắc đang có mặt. Bọn chúng có vẻ đứng ngồi không yên, dường như đang cố ý chờ ai.

Chợt cánh cửa sổ bật tung ra, tiếp theo đó là một bóng người bay vào bên trong. Thân hình người này xoay tròn theo hình xoắn ốc, trông rất nhẹ nhàng rồi đáp xuống mặt đất không gây một tiếng động nào, dù rất khẽ.

Hai gã Khổng Lam và Khổng Hắc nhận ra bèn cung kính cúi đầu vái chào.

- Cung nghinh trang chủ đã đến.

Thì ra người khách lạ ấy chính là Khổng Tước trang chủ Khổng Thiện Vương.

Nét mặt lạnh như tiền, Khổng Thiện Vương chấp hai tay sau lưng, điềm đạm cất giọng:

- Kế hoạch tiến hành tới đâu rồi?

Khổng Lam cúi đầu đáp:

- Bẩm báo chủ nhân, kế hoạch đã bị gã Trương Thiên Trung làm thất bại.

Khổng Hắc vội quỳ xuống:

- Bọn thuộc hạ thật bất tài, tội đáng chết, xin chủ nhân giáng tội.

Khổng Thiện Vương nheo mắt chép miệng:

- Ta không ngờ đã mấy lần gã Trương Thiên Trung ấy lại phá hỏng mọi kế hoạch của ta.

Khổng Lam cất giọng:

- Xin chủ nhân ra lệnh, thuộc hạ sẽ đi lấy mạng tên tiểu tử ấy ngay.

Khổng Thiện Vương lạnh lùng nói:

- Việc đó là việc nhỏ, còn chuyện chúng ta ly gián các môn phái trên võ lâm, theo đúng kế hoạch của U Hồn giáo chủ đề ra đó mới là chuyện lớn.

Khổng Lam thốt:

- Thuộc hạ thật thấp kém, suy nghĩ nông cạn, xin chủ nhân xá tội.

Khổng Hắc lên tiếng:

- Lần này tuy ra tay thất bại nhưng thuộc hạ đã dùng Giang Nam Tích lịch hỏa của phương Giang Nam, làm cho họ có mối nghi ngờ lẫn nhau.

- Tốt lắm, chỉ cần tứ đại danh phái và các đảng phái khác nghi kỵ nhau là đủ cho ta hành động rồi.

Khổng Thiện Vương bước tới ghế, nhưng chưa vội ngồi xuống, nhìn qua hai gã thuộc hạ, rồi nói:

- Các người hãy nhận lệnh mới đây.

- Dạ, thuộc hạ đang chờ nghe.

Khổng Thiện Vương nghiêm sắc mặt, rồi cất giọng nghe nặng nề:

- Ngay trong đêm nay, hai người phải tới Lạc Dương, điều tar vụ Chấn Thiên Kiếm xem sao. Ta muốn biết thật hư như thế nào.

Hai gã môn đồ cúi đầu thốt:

- Thuộc hạ xin nhận lệnh đi liền.

Nói đoạn bái Khổng Thiện Vương một cái, toan bước ra ngoài, vừa lúc có tiếng gõ cửa phòng, rồi có tiếng người bên ngoài vọng vào:

- Có phải là em đó không, Ngụy Thế Quân.

Khổng Thiện Vương bên trong nhận ra tiếng của quan Tuần phủ Ngụy Thế Hiền, liền lật đật thốt:

- Đại huynh, chính là tiểu đệ đây.

Khổng Hắc bèn bước tới mở cửa cho quan Tuần phủ Ngụy Thế Hiền bước vào. Sau đó cả hai gã cúi đầu vái chào.

- Kính bái quan Tuần phủ!

- Nhị vị chớ đa lễ như vậy.

Khổng Thiện Vương bước tới nắm tay Ngụy Thế Hiền ân cần thốt:

- Bấy lâu không gặp, đại huynh vẫn mạnh khỏe.

Ngụy Thế Hiền cười xòa, cùng đỡ tay Khổng Thiện Vương rồi cả hai bước tới ghé cùng ngồi xuống.

- Đại huynh vẫn khỏe, còn đệ độ rày ra sao?

Khổng Thiện Vương vòng tay thi lễ:

- Đa tạ đại huynh đã có lời han hỏi. Tiểu đệ vẫn bình an.

Ngụy Thế Hiền gật gù rồi cười nói:

- Đệ biết không, nghe nói đệ sẽ tới đây thăm huynh, suốt hôm nay huynh cứ trông mãi. Tuy huynh đệ ta không cùng chung chí hướng, người làm quan của triều đình, kẻ dấn thân vào chốn giang hồ, nhưng chúng ta là anh em ruột.

Khổng Thiện Vương đáp:

Đại huynh, tuy anh em ta không cùng một chí hướng, nhưng bao giờ đệ cũng kính trọng đại huynh. Lần này tới dinh phủ của đại huynh làm rộn thật là quá đáng.

Ngụy Thế Hiền bật cười:

- Sao đệ lại nói vậy. Dinh Tuần phủ này là nhà của huynh thì cũng là nhà của đệ. Chỉ sợ đệ không thích ở lại đấy thôi.

Khổng Thiện Vương cười lạt:

- Đa tạ đại huynh đã đoái tưởng, chỉ mong đại huynh cho đệ mượn dinh phủ tạm trú vài hôm là được rồi.

- Huynh chẳng ngại điều đó, đệ cứ tự tiện.

Ngụy Thế Hiền chợt nhìn Khổng Thiện Vương, sau đó khẽ nói:

- Thật ra thì đệ đang làm chuyện gì, có thể nói cho huynh nghe được không?

Khổng Thiện Vương bèn ra hiệu cho hai gã thuộc hạ:

- Hai người ra ngoài trước, một lát ta sẽ gặp lại.

- Dạ, thưa chủ nhân!

Khổng Lam và Khổng Hắc cúi chào hai người rồi bước ra ngoài khép cửa lại.

Khổng Thiện Vương nhìn qua Ngụy Thế Hiền thông thả cất giọng:

- Đại huynh có bao giờ nghe nói đến U Hồn Cốc?

- Ứng Vương Ngũ Sát Doãn Chí Bình là một kẻ đầy tham vọng.

Khổng Thiện Vương nói tiếp:

- Chính vì vậy đệ phải liên kết với U Hồn giáo, trước nhất để Khổng Tước Sơn Trang được sinh tồn, thứ hai đệ muốn mượn lực lượng của chính U Hồn Cốc độc bá thiên hạ.

Ngụy Thế Hiền chép miệng:

- Đệ đừng quên Doãn Chí Bình là người lắm kế nhiều mưu. Hắn không dễ để cho kẻ khác qua mặt hắn bao giờ.

- Cảm ơn đại huynh nhắc nhở. Đệ rất rõ điều này cho nên hành sự việc gì đều rất cẩn thận.

Ngụy Thế Hiền lại nói:

- Đệ cấu kết với U Hồn Cốc, các môn phái khác trên giang hồ biết không?

- Lúc đầu thì không nhưng bây giờ hầu như ai cũng biết.

Ngụy Thế Hiền đâm ra lo âu:

- Thế thì đệ phải đối đầu với các danh môn chính phái khác, e rằng thế sẽ khó lòng đấy.

- Chính vì vậy vừa rồi đệ ra lệnh cho thuộc hạ đến Quan Âm sơn trang tung hỏa mù cho họ nghi ngờ với Giang Nam phái.

Ngụy Thế Hiền gật gù nói:

- Đệ muốn phân tán lực lượng của họ chứ gì?

- Đúng như vậy. Có thể đệ mới lấy được lòng tin nơi U Hồn giáo chủ, làm cho hắn không nghi ngờ, như thế chuyện xưng vá đồ vương sau này của đệ mới thành được.

Ngụy Thế Hiền không nói gì, chỉ khe khẽ gật đầu.

Bất thành linh Khổng Thiện Vương đưa mắt lên trần nhà và quát lớn:

- Ai, kẻ nào dám nghe lén chuyện của bốn gia.

Lập tức chiếc chén sành trên bàn đã bị Khổng Thiện Vương ném mạnh lên chỗ bị nghi ngờ. Còn thân thường của hắn tựa như bóng ma, thoát một cái đã lao ra khỏi cửa sổ ra ngoài.

Hai gã thuộc hạ đang đứng ngoài sân chợt nghe tiếng quát của Khổng Thiện Vương, bọn chúng lật đật chạy tới và thoáng thấy một bóng người trên mái nhà, bèn cất mình bay vụt lên đó.

Khổng Hắc và Khổng Lam tràn người tới vung quyền đánh liền.

Người lạ biết khó lòng trốn được, đành nhảy lùi và quăng người xuống hoa viên, đứng đối diện với Khổng Thiện Vương.

Hai gã thuộc hạ bèn phóng trở xuống, đến bên chủ nhân của chúng. Lúc này Ngụy Thế Hiền đã từ trong phòng chạy ra, lão chỉ tay vào mặt kẻ lạ nói:

- Người dám đột nhập bốn phủ, tội khó dung tha.

Khổng Hắc nhận ra kẻ lạ, lên tiếng:

- Chủ nhân, chính là hắn, Trương Thiên Trung.

Nghe gã thuộc hạ nói, Khổng Thiện Vương nhíu mày nhìn qua Trương Thiên Trung.

Riêng về Trương Thiên Trung, từ lúc xế chiều đã tới đây. Chàng chờ vừa sập tối liền lén vào chỗ này núp sẵn ở trên mái ngói, vì vậy cho nên Khổng Thiện Vương mới chẳng phát giác.

Đến chừng thấy không còn gì để nghe, Trương Thiên Trung quyết định rời khỏi. Nào ngờ, chàng chỉ mới vừa nhòm người là đã bị phát hiện rồi.

Trương Thiên Trung rất lấy làm kính phục thính lực của Khổng Thiện Vương.

Về phần mình, Khổng Thiện Vương gật gù thốt:

- Đúng là một trang nam hán, nhưng sao lại có hành vi của kẻ đạo chích như thế?

Trương Thiên Trung cứng họng, vì dù sao, hành động vừa rồi của chàng cũng không phải. Nhưng chỉ sau vài giây chàng đã tìm ra câu trả lời:

- So với hành động của các hạ cho người giả dạng Giang Nam phái thì càng bỉ ổi hơn, chẳng quân tử chút nào.

Khổng Lam quát:

- Cầm miệng lại, không được vô lễ trước mặt chủ nhân của ta.

Khổng Thiện Vương cười nhạt:

- Khí khái lắm, nhưng bốn vương nói cho người biết, kẻ nào dám xen vào việc làm của bốn vương thì không còn con đường sống.

Trương Thiên Trung bật cười:

- Trước khi tại hạ tới đây đã có nghĩ qua việc đó, nào có sợ gì đâu.

Khổng Hắc gắt giọng:

- Người đúng là phường thất phu, chẳng biết chi là lớn nhỏ. Ta sẽ cho người một bài học mới được.

Nói dứt toan động thủ thì Trương Thiên Trung đưa tay cản lại:

- Khoan đã! Trước khi động thủ tại hạ có một việc muốn Khổng Tước trang chủ giải thích giùm.

Khổng Thiện Vương gật đầu:

- Được, người cứ nói.

- Tại hạ muốn biết có phải các hạ đã cho người bắt cóc Chu cô nương?

Khổng Thiện Vương cau mày:

- Chu Thất Thất? Người quan hệ ra sao với con bé đó?

- Tại hạ và Chu cô nương chỉ là bạn hữu.

Một tiếng cười hùng hồn nổi lên. Khổng Thiện Vương quắc mắt nói:

- Người lo lắng cho bé ấy như vậy, ta nghĩ không là chỗ bạn hữu đơn giản chút nào hết.

- Các hạ muốn nghĩ sao cũng được. Tại hạ không cần phải giải thích, chỉ mong các hạ trả lời cho câu hỏi vừa rồi.

Khổng Thiện Vương lên tiếng:

- Chính ta cũng muốn biết con bé ấy là người của môn phái nào. Nếu người có gặp lại nó thì nhắn lời ta rằng, ta sẽ không tha nếu gặp lại nó.

Trương Thiên Trung bèn nói:

- Trang chủ nói vậy có nghĩa là không bắt cóc Chu cô nương?

- Chớ có nói nhiều, Trương Thiên Trung, người đã làm hỏng rất nhiều việc của bốn vương, nay ta quyết không bỏ qua cho người.

Lời nói vừa dứt, Khổng Thiện Vương hất tay cho hai gã thuộc hạ tiến lên.

Đã từng giao đấu với Trương Thiên Trung, cho nên hai gã Khổng Lam, Khổng Hắc còn lạ gì tài nghệ của chàng. Chúng rất cẩn thận khi ra đòn.

Khổng Hắc rút thanh đoản kiếm ra lắc mình một cái, lướt tới tấn công liền. Khổng Lam cũng không dám chậm trễ, liền nhảy tới, tay kiếm múa lên vun vút, phối hợp với đoản kiếm của đồng bọn bao lấy đối phương.

Trương Thiên Trung bèn sử dụng Ảo ảnh ma pháp lướt khỏi vòng vây hãm của đối thủ. Sau đó vung hữu chưởng đánh ta một luồng cuồng phong, mang theo đến tám thành công lực.

Chưởng phong tuôn ra khí thế rất là lợi hại, cuốn tới như một trận cuồng phong bão tố, làm hất bay mấy chậu hoa đặt cạnh đó.

Không dám kinh thường, hai gã thuộc hạ bèn thâu kiếm nhảy ngược trở lại, nhưng chúng đã lầm. Trương Thiên Trung vừa thấy địch thủ nhảy lùi, chàng vội thi triển thân người chàng ở cạnh hai gã nọ. Đôi tay của Trương Thiên Trung đã vung cao chuẩn bị đánh xuống.

Đứng bên ngoài, Khổng Thiện Vương thấy rất rõ. Hắn biết thuộc hạ của mình không phải là đối thủ của Trương Thiên Trung, lập tức thân người của hắn khởi động.

Như một vệt mờ, Khổng Thiện Vương đã ở trước mặt Trương Thiên Trung, đồng thời tả quyền đâm vào huyệt Nhu trung giữa ngực đối thủ.

Thấy nguy, Trương Thiên Trung chẳng dám liều lĩnh, bèn bỏ hai gã nọ, tay biến thành chưởng đánh ra luôn một phát.

Chàng cứ ngỡ với khoảng cách khá gần như vậy, đối phương của mình khó lòng tránh được, nhưng Trương Thiên Trung đã quá chủ quan.

Khổng Thiện Vương xưng bá giang hồ đã lâu, tất nhiên đâu phải là hạng dễ dàng bị hại trước một đối thủ không ra gì.

Thoáng thấy Trương Thiên Trung chuyển dịch lối đánh, Khổng Thiện Vương có phần khen thầm:

"Gã này có một sở trường võ học căn cơ, thiên bẩm hơn người, đáng phục lắm."

Nhanh như cắt, cánh tay của Khổng Thiện Vương đang nắm lại liền xòe rộng ra biến thành ngũ trảo, đồng thời một luồng đạo quang từ lòng bàn tay của hắn tuôn ra xuyên qua chưởng pháp của Trương Thiên Trung bắn tới.

Lần này người hoảng hốt lại chính là Trương Thiên Trung. Chàng không thể ngờ đối phương của mình lại lợi hại đến thế. Cho dù bây giờ chàng có muốn trở tay cũng đã quá muộn màng.

Trương Thiên Trung lập tức tụ khí vào đan điền, vận dụng Ngọc trảm thần công bảo vệ các yếu huyệt.

Bùng.

Hai ngọn chưởng phong chạm vào nhau gây ra một tiếng nổ khá lớn. Khổng Thiện Vương lùi về sau hai bước, hấn mở to đôi mắt đầy sự kinh ngạc nhìn đối thủ.

Hắn cứ ngỡ với cú đánh vừa rồi sẽ làm cho Trương Thiên Trung ít nhiều gì bị thương, nhưng ngược lại, lại chẳng có vẻ gì là bị trọng thương cả.

Còn phần Trương Thiên Trung còn tệ hơn Khổng Thiện Vương. Chàng bị đẩy lùi ra sau hơn năm bước và có cảm giác khí huyết như chực trào ra ngoài. Sắc mặt hơi biến đổi, tuy bên ngoài không để lộ cho người khác thấy, song bên trong người của chàng khó chịu vô cùng.

Trương Thiên Trung trầm nghĩ:

"Cũng may mà mình vận dụng kịp thời Ngọc trảm thần công của sư phụ. Nếu trễ có lẽ bị hại chết bởi chưởng phong vừa rồi của Khổng Thiện Vương rồi."

Nhìn nét mặt còn ngạc nhiên của đối phương, chàng bèn nghĩ tiếp:

"Trong lúc hắn còn đang bàng hoàng, mình ra sức đánh tiếp để trấn áp tinh thần, sau đó tìm cách bỏ chạy là hơn".

Nghĩ là làm, cộng với bầu máu nóng của tuổi trẻ, Trương Thiên Trung hăng hái xốc tới, sử dụng Ảo ảnh ma pháp bay vọt tới chỗ Khổng Thiện Vương.

Nhìn thân ảnh của Trương Thiên Trung đang sử dụng, Khổng Thiện Vương nhận ra ngay đó là Ảo ảnh ma pháp. Hắn có vẻ ngạc nhiên nhiều hơn, trầm nghĩ:

"Thì ra hắn là hậu nhân của Kiếm Thần Lô Nhất Bảo."

Đối với Ảo ảnh ma pháp của Kiếm Thần Lô Nhất Bảo thì Khổng Thiện Vương rất bá phúc.

Song với Trương Thiên Trung thì hắn chẳng coi ra gì bởi công lực của chàng có hạn, không thể phát huy hết được sự tinh tế, sự biến hóa của môn võ học này. Trương Thiên Trung chỉ có thể sử dụng nó đối với những kẻ yếu hơn chàng, còn đối với những ai có sự luyện tập lâu năm thì chàng không thể qua mặt được.

Tuy Ảo ảnh ma pháp biến hóa khôn lường, nhưng vì nội lực Trương Thiên Trung còn thấp, cho nên những bước di chuyển đều bị đôi mắt của Khổng Thiện Vương phát hiện ra hết.

Hắn đoán trước được nơi nào chàng sẽ lướt tới, cho nên đã phát động toàn thân chặn đứng trước hết.

Còn Trương Thiên Trung cứ tưởng sử dụng Ảo ảnh ma pháp sẽ làm Khổng Thiện Vương hốt hoảng mà lùi tránh, nào ngờ mỗi bước di chuyển của mình đều bị đối phương nhận ra và đón chặn.

Điều này làm chàng đâm ra lúng túng. Chính sự lúng túng này của Trương Thiên Trung làm cho thân ảnh của chàng bắt đầu rối loạn, chậm lại và không còn chính xác nữa.

Thấy thời cơ đã đến, Khổng Thiện Vương bèn vũ lộng thần oai, sử dụng lối khinh công tuyệt đỉnh của mình, tựa như làn khói tỏa bay vọt tới chỗ đứng của Trương Thiên Trung rồi hai tay cùng một lúc đánh ra.

Trương Thiên Trung thất kinh hồn vía, chàng nghĩ phen này gặp nguy khó lòng thoát được. Lật đật sử dụng hết toàn bộ nội lực có được dồn hết vào đôi tay, quyết định tung ra Ngọc trảm thần công.

Chàng hét lên một tiếng thị uy, cùng lúc chưởng pháp tuôn ra ào ạt, khí thế tựa sức lôi công.

Khổng Thiện Vương cũng đánh ra một chưởng và nhận ra lối tung đòn của địch thủ, hấn giật mình khẽ thốt:

- Ngọc trảm thần công!

Không dám chậm trễ, hấn thu chưởng nhảy lùi lại, rồi xoay tròn người một vòng nương theo ngọn chưởng đang ập tới, phóng luôn ra bên ngoài.

Ngọn chưởng đánh hụt cứ theo đà lướt tới, ngay vào lúc quan Tuần phủ Ngụy Thế Hiền đã cho gọi một số quân lính chạy vào.

Toán quân canh vừa chạy tới, cùng lúc ngọn chưởng phong ập tới, thế là cả bọn chẳng kịp trở tay, lãnh trọn.

Ầm...

Mấy bóng người đi đầu bị trúng chưởng, bắn văng tứ phía la hét thảm khốc. Còn mấy kẻ đi sau cũng bị sức ép của ngọn chưởng phong đá nhào chồng chất lên nhau.

Bao nhiêu đó cũng đủ thấy Ngọc trảm thần công lợi hại ra sao rồi. chỉ cần Trương Thiên Trung cố luyện tập trau dồi thêm, có lẽ sự công phá sẽ tăng lên gấp nhiều lần.

Sau khi thoát khỏi, Khổng Thiện Vương bèn quan sát và nhìn thấy sự lợi hại và tầm sát thương của Ngọc trảm thần công, hấn nhủ thầm:

"Ngọc trảm thần công quả thật danh bất hư truyền. Tiểu tử này công lực còn yếu mà đã sử dụng lợi hại như thế, nếu để hấn sống còn, mai này sẽ là cái họa lớn cho mình trên đường độc tôn võ lâm. Chi bằng giết quách cho xong."

Nghĩ tới đó, Khổng Thiện Vương liền nhìn qua thấy Trương Thiên Trung còn đang thở dốc, hấn biết chàng vì đã sử dụng toàn lực nên chân khí chưa tích tụ lại kịp, có vẻ hài lòng. Hấn phóng tới mà trong lòng mừng thầm:

"Lúc này không ra tay thì còn lúc nào nữa chứ!"

Trương Thiên Trung thấy Khổng Thiện Vương bay vọt tới chỗ mình, chàng biết ngay đối thủ muốn lợi dụng lúc này để hại mình, chàng bèn di bộ thân ảnh toan thoát thân, nhưng sức lực đã kiệt làm cho động tác của chàng trở nên chậm chạp.

Khổng Thiện Vương chụp được vào vai Trương Thiên Trung, nhưng chàng kịp xoay người đánh tay phản đòn.

Khi hai tay chạm vào nhau, lập tức nội lực của Khổng Thiện Vương đã phá tan sự ngăn chặn yếu ớt nơi Trương Thiên Trung. Hấn hất mạnh tay một cái, toàn thân Trương Thiên Trung bị hất bay bổng lên cao như con diều đứt dây, rồi rớt lặn ra ngoài kia.

Chàng phun ra một bùm máu tươi, sức lực cạn kiệt, chàng gượng đứng dậy. Đây là lần đầu tiên từ khi bước chân ra giang hồ, Trương Thiên Trung mới bị đánh bại.

Khổng Thiện Vương nở một nụ cười đầy cao ngạo, cất giọng:

- Bốn vương sẽ tể độ cho người mau sớm siêu thoát, để theo ông bà mà về thiên trúc châu Phật Di Đà.

Bàn tay vung lên năm ngón xòe rộng, chuẩn bị đánh xuống. Trương Thiên Trung chỉ còn biết nhắm mắt chờ chết. Chàng không ngờ mạng mình lại ngắn ngủi đến thế.

Nhưng từ trên không có hai bóng người lao vút xuống. Một người đưa tay đánh bật bàn tay của Khổng Thiện Vương vừa đánh xuống, rồi đôi tay của hai bên chụp vào nhau, sau đó cả hai nhảy lùi lại.

Khổng Thiện Vương nhận ra người vừa đánh mình, hấn thốt:

- Thì ra là lão ăn mày Hà Thất Phong và Thiết Chưởng môn Cao Phi Trí.

Cao Phi Trí đỡ Trương Thiên Trung đứng dậy, còn Hà Thất Phong thì cười hề hề lên tiếng:

- Trang chủ của Khổng Tước sao lại đi bắt nạt bọn tiểu sinh, làm như vậy không thấy xấu hổ hay sao?

Khổng Thiện Vương lạnh lùng đáp:

- Bốn vương từ xưa đến nay làm việc gì cũng đều có nguyên nhân hắc hoi. Hấn nghe trộm chuyện của bốn vương nên không thể tha thứ.

Hà Thất Phong nhướng mày:

- Đành rằng là như vậy, nhưng có cần mạnh tay đến thế không? Lão già này cũng thường nghe nói, trộm rình chuyện người khác thì tạ lỗi chớ nào lấy mạng.

Khổng Thiện Vương hứ to một tiếng:

- Bốn vương và Cái Bang xưa nay không qua lại, tốt nhất Hà bang chủ chớ có xen vào chuyện của Khổng Tước Sơn Trang.

Hà Thất Phong thốt:

- Hắn là bạn tốt của lão già này, tất nhiên là lão không thể bỏ qua. Khổng Tước trang chủ, chẳng lẽ bỏ qua không được hay sao?

Khổng Thiện Vương nhép miệng nói:

- Cũng được nhưng với một điều kiện.

Hà Thất Phong hỏi:

- Điều kiện gì, xin trang chủ hãy nói.

Khổng Thiện Vương từ từ buông ra từng tiếng:

- Hắn phải uống Khổng mê u hương tán của bốn vương thì ta sẽ lập tức tha cho hắn ngay.

Hà Thất Phong giật mình:

- "Khổng mê u hương tán", một loại thuốc cực độc của Khổng Tước Sơn Trang?

Cao Phi Trí lên tiếng:

- Làm vậy có khác gì là ép buộc đâu chứ? Tại hạ nghe nói ai uống thuốc đó vào chưa có ai thoát chết bao giờ, làm thế thì coi như có chịu bỏ qua đâu?

Khổng Thiện Vương nheo mắt:

- Biết thế thì đừng xen vào. Giao lại tên tiểu tử đó cho ta thì mọi chuyện sẽ được bỏ qua.

Cao Phi Trí đặt Trương Thiên Trung ngồi xuống đất, chàng ung dung lên tiếng:

- Hiện nay giữa tại hạ và Trương Thiên Trung đây có một việc quan trọng cần làm sáng tỏ, vì vậy có lẽ không thể nghe lời dạy chiêu trang chủ được.

Khổng Hắc chỉ tay vào mặt Cao Phi Trí:

- Người đừng tưởng là chưởng môn của Tứ Xuyên rồi cao ngạo, nói thế là muốn bọn ta động thủ chứ gì?

Cao Phi Trí cười mỉm:

- Tất nhiên là tại hạ không muốn chuyện đó xảy ra, nhưng nếu các vị bức bách thì tại hạ phải hầu đáp lại.

Khổng Thiện Vương quắc mắt nói:

- Thiết Chưởng môn, bốn vương không muốn sanh sự với Tứ Xuyên Đường môn.

- Nếu vậy nên để cho tại hạ đưa Trương Thiên Trung đi về.

Khổng Thiện Vương cười nửa miệng:

- Đáng tiếc không thể được.

Hà Thất Phong cao giọng:

- Nãy giờ phân phải trái mà trang chủ vẫn không chịu nghe, vậy chớ trách lão già này sao không giữ lễ.

Khổng Lam cất giọng:

- Chuyện đến nước này không ra tay cũng không được. Chủ nhân xin để thuộc hạ ra tay.

Khổng Thiện Vương hất hàm đồng tình.

Được lệnh, cả hai gã thuộc hạ phóng tới vùng gươm chém liền.

Cao Phi Trí sợ đứng gần Trương Thiên Trung sẽ gây nguy hiểm cho chàng, nên tràn tới đẩy thanh kiếm Khổng Lam sang một bên, đồng thời xoay người, đã thấy chàng đứng đằng sau lưng của gã.

Lúc này hai tay của Cao Phi Trí đã mang vào đôi bao tay bằng loại thép đặc biệt chẳng khác nào đôi vũ khí lợi hại. Và chính loại vũ khí này đã đưa tên tuổi của chàng có tiếng tăm trên giang hồ.

Khổng Hắc múa kiếm hóa ra muôn điểm hàn tinh, uyển chuyển đường kiếm di ảnh bộ pháp lướt tới.

Cao Phi Trí có coi ra gì, chàng tung người lên cao, chân điểm vào không khí tựa như đạp lên điểm tựa cố định nào đó, rồi uốn người lại, sau đó trở ngoặt một cái.

Đến lúc này toàn thân của chàng chẳng khác nào một con giao long đang bơi lội giữa biển khơi, di động thân ảnh vút một cái đã tránh khỏi luồng kiếm pháp của đối thủ, và thuận tay đánh trả một đòn lợi hại.

Hai gã Khổng Lam, Khổng Hắc làm sao có thể là địch thủ của Cao Phi Trí. Dẫu gì chàng cũng là một chưởng môn nhân của Tứ Xuyên thì võ công của chàng đâu phải là tầm thường.

Ngoài kia, Khổng Thiện Vương cũng phi thân lướt tới chỗ Trương Thiên Trung nhưng Hà Thất Phong đã vùng gây đánh chớ ra phản đòn.

Hà Thất Phong cười hà hà nói:

- Đường đường là trang chủ một sơn trang danh tiếng, lại định ám kích một dã tiểu sinh đang bị nội thương. Lão già này phải can thiệp mới được.

Nói đoạn trở đầu gây vùng ra một đòn trong Đả cầu bổng tâm pháp, khiến Khổng Thiện Vương phải lùi ngay lại.

Có vẻ bức tức, Khổng Thiện Vương vận lực vào đôi tay, rồi nhảy tới. Tả chưởng đánh ra nhắm vào huyết Đại cự, hữu quyền đánh xoáy vào huyết Nhân nghinh của đối phương.

Thấy cùng một lúc mà Khổng Thiện Vương lại ra tay khá mạnh như thế, Hà Thất Phong chẳng dám khinh thường. Tay trái bèn nắm lại rồi sau đó mở rộng ra đánh vào một chưởng nghinh tiếp chưởng pháp của địch thủ, còn tay mặt điểm đầu gậy vào huyệt Xích trạch ở khuỷu tay và huyệt Khổng Tồi ở giữa tay dưới của Khổng Thiện Vương.

Quả đúng là kỳ phùng địch thủ, không ai hơn ai.

Bùng... âm, âm...

Hai luồng chưởng phong chạm vào nhau gây nên tiếng nổ đinh tai nhức óc. Hai bóng người dạt ra.

Khổng Thiện Vương và Hà Thất Phong đứng trụ đưa mắt nhìn nhau.

Phía bên kia Cao Phi Trí có phần thắng thế hơn, chàng áp đảo và dồn hai gã thuộc hạ của Khổng Tước Sơn Trang vào thế bị động.

Khổng Hắc cả giận, hấn bèn liều lĩnh, di động đôi chân đánh ra một đường kiếm nhằm làm giảm bớt đi lối tấn công dữ dội của Cao Phi Trí.

Không cần dùng đến nhiều sức, Cao Phi Trí lách người đã làm mũi kiếm của Khổng Hắc đi chệch ra ngoài, và thân người của hấn vì thế bổ nhào tới trước. Nhanh như ánh chớp Cao Phi Trí sử dụng ngay bàn tay trái đánh vào ngực đối thủ.

- Hự...

Khổng Hắc trúng đòn lùi lại, lão đảo, cũng may Khổng Lam nhảy tới đỡ lấy hấn.

- Người không sao chứ?

- Ta không sao.

Quan Tuần phủ Ngụy Thế Hiền thấy phía nhà khó lòng đương cự nổi, ông bèn thúc giục đám lính đang đứng gần đấy.

- Sao các người còn đứng đây? Vào tiếp ứng đi chứ?

Đám quân lính nhận lệnh tràn vào. Cao Phi Trí thấy vậy phóng người nhảy lộn về sau, đến bên cạnh Trương Thiên Trung đề phòng bất trắc.

Hà Thất Phong cũng nhận ra điều bất lợi cho phía mình, lão bèn phi thân đến bên Cao Phi Trí.

Đám quân canh dàn hàng ngang, gươm giáo tua tủa vây lấy ba người.

Trương Thiên Trung bèn lên tiếng:

- Hà tiên bối và Cao huynh đừng vì tại hạ mà nguy hiểm đến bản thân, cứ bỏ mặc tại hạ ở đây.

- Người nói cái gì vậy? Thù nhà người chưa trả chưa chi lại đòi chết sao?

Khổng Lam cao ngạo thốt:

- Để xem các người chống trả ra sao đây cho biết? Hôm nay ta quyết bắt cho được bọn người.

Nói dứt hần quắc mắt bước tới.

Cao Phi Trí bắt chợt đưa hai tay lên cao, trong lòng bàn tay của chàng có mỗi bên một vật gì đó màu đen to bằng quả trứng gà. Cao Phi Trí từ tốn nói:

- Tay trái ta đang cầm Truy hồn đạn, tay phải là Truy thất kim ngân châm, tất cả đều là ám khí lợi hại của Tứ Xuyên Đường môn, nếu các người không sợ thì cứ tự tiện tiến đến.

Khổng Lam bật cười:

- Người tưởng ba cái thứ đó đủ làm cho ta khiếp sợ hay sao?

Riêng Khổng Thiện Vương thì quá rõ sự lợi hại của các loại ám khí của Tứ Xuyên. Hắn rất rõ một khi bị trúng độc của Tứ Xuyên nếu chẳng có thuốc giải của chính Tứ Xuyên thì người đó sẽ chết.

Cho nên nghe Khổng Lam kêu căng như thế hắn bèn quát:

- Khổng Lam lùi lại.

Không dám trái lệnh, Khổng Lam lập tức bước về sau.

Cao Phi Trí nhìn qua Khổng Thiện Vương:

- Tại hạ buộc lòng phải làm như vậy, xin trang chủ bỏ lỗi cho.

Lời nói vừa dứt, tay trái chàng ném mạnh ra Truy hồn đạn về phía trước và sau đó một tiếng nổ như trời long đất lở, làm mọi người đều thất kinh, tự mình nằm xuống để né tránh.

Riêng Khổng Thiện Vương vừa thấy trái Truy hồn đạn bay vọt tới, hắn lập tức sử dụng thuật khinh công phóng người ra sau, nhờ thế không bị ảnh hưởng gì, chỉ có một số bọn lính tránh né hơi chậm nên bị sức ép làm ngã nhào, nhưng không ai bị thương cả.

Đến chừng khói tan hết, Khổng Thiện Vương nhìn lại, đám người của Trương Thiên Trung đã biến mất. Hắn nghiêng rằng tỏ ra tức giận, chẳng nói chẳng rằng bỏ đi vào bên trong rồi mọi người cùng nổi gót theo sau.

*

* *

Hà Thất Phong cứ chấp tay sau lưng, đi tới đi lui xung quanh phòng. Chốc chốc lại nhìn về phía giường nơi Trương Thiên Trung đang nằm để xem động tĩnh ra sao.

Tống Kim Bình thì đang bắt mạch cho chàng, đôi mắt của nàng tỏ ra dăm chiêu.

Cao Phi Trí đứng cạnh đây để Tống Kim Bình có cần gì sẽ sai bảo.

Thời khắc cứ chậm chậm trôi qua, được một lúc thì cửa phòng mở, Quan Âm trang chủ Tống Tiểu Ngọc cùng với Tuệ Tăng đại sư và Ngọc Hoa sư thái bước vào.

Nghe động, Cao Phi Trí và Hà Thất Phong xoay người lại nhìn, rồi họ vòng tay chào nhau.

Quan Hi Vương Tống Tiểu Ngọc liền hỏi:

- Trương thiếu hiệp thế nào rồi?

Hà Thất Phong đáp:

- Hắn vẫn còn mê, chưa tỉnh lại.

- A di đà phật, thiện tai, thiện tai! Đã một ngày một đêm rồi mà Trương thí chủ vẫn chưa hồi tỉnh, bản tăng cảm thấy lo lắng quá.

Cao Phi Trí từ tốn nói:

- Xin đại sư chớ lo lắng thái quá, theo lời của Tống tiểu thơ thì thiên bẩm của Trương Thiên Trung hơn người, có lẽ sẽ không sao đâu.

Ngọc Hoa sư thái chép miệng:

- Trương thiếu hiệp đây mạo muội đến dinh Tuần phủ nên mới xảy ra cố sự vậy, phải chi chúng ta biết sớm thì đây có đến nỗi.

Hà Thất Phong bèn gõ lên đầu Ngưu Hải đang đứng gần đó:

- Mọi chuyện cũng tại mi cả. Phải chi mi chịu nói sớm thì đâu có chuyện gì xảy ra.

- Sư phụ cứ trách đệ tử hoài. Tại Trung đệ đòi đi, đệ tử cản lại mà hắn có chịu đâu, còn dằn dưng cho sư phụ biết.

Hà Thất Phong dậm chân, nhăn mặt:

- Ái da, sao người ngu quá vậy! nếu không nhờ Tống tiểu thơ nói ra, có lẽ hôm nay người phải làm ma chay cho hắn rồi.

Tống Tiểu Ngọc lên tiếng:

- Xin Hà bang chủ đừng trách đệ tử làm gì nữa. Hắn cũng đâu có muốn vậy, dẫu sao việc đã lỡ rồi, trách mắng đâu có giải quyết được gì.

Hà Thất Phong nói tiếp:

- Đệ tử sai thì sư phụ phải dạy, nếu không làm sao hắn nên người được.

Ngọc Hoa sư thái thốt:

- Cái lão ăn mày này, Quan Hi Vương đã nói như vậy sao lão cố chấp quá vậy.

Hà Thất Phong toan trả lời thì Tống Kim Bình đã rời giường. Ông bèn thôi nói, chạy tới hỏi:

- Tống tiểu thơ, tiểu tử nó sao rồi?

Tống Kim Bình không nói gì, chỉ nhìn mọi người. Thấy vậy Cao Phi Trí bèn lên tiếng:

- Tống tiểu thơ đừng ngại, cứ nói ra để mọi người cùng tìm cách cứu Trung huynh.

Tống Kim Bình từ tốn nói:

- Trương Thiên Trung bị nội lực của Khổng Thiện Vương xâm nhập vào làm nội tạng bị đảo lộn, kinh mạch bị rối loạn.

Tống Tiểu Ngọc nói:

- Chẳng lẽ không có cách nào để cứu hắn được sao?

Tống Kim Bình nói:

- Không phải là không có cách mà chỉ sợ mọi người không chịu.

Hà Thất Phong cao tiếng:

- Thì Tống tiểu thơ cứ nói đại ra thử xem, biết đâu có thể làm được.

Tống Kim Bình thốt:

- Muốn cứu Trương Thiên Trung trước hết tiện nữ sẽ dùng kim châm đâm vào mười hai huyệt đạo của hắn, sau đó dùng Quan Âm thần thủy của bốn môn cho Trương huynh uống và rồi phải nhờ tới đại sư giúp cho một tay thì mới mong cứu được.

Ngọc Hoa sư thái cau mày:

- Quan Âm sơn trang có loại thuốc trị là Quan Âm thần thủy. Nhưng nghe đâu không cho người ngoài, vậy làm sao cho Trương Thiên Trung được.

Cao Phi Trí cười xòa:

- Chính vì vậy nên Tống tiểu thơ mới bảo là khó.

Quan Hi Vương Tống Tiểu Ngọc đưa mắt nhìn mọi người, rồi dừng lại ở con gái, bà thốt:

- Cứu người như cứu hỏa, vả lại diệt nữ của tại hạ đã nói vậy thì không còn cách nào khác hơn. Tại hạ đây có thể phá lệ một lần để cứu người.

- A di đà phật! Trang chủ quả thật là đại lượng. Thật xứng đáng với danh hiệu Quan Âm sơn trang.

Tống Tiểu Ngọc vòng tay:

- Đại sư quá khen, tại hạ không dám nhận.

Ngọc Hoa sư thái lại nói:

- Quan Hi Vương đã bằng lòng, vậy Tống tiểu thư vừa rồi có bảo cần nhờ tới đại sư không biết là có ý gì?

Tống Kim Bình nhìn Tuệ Tăng đại sư:

- Lần này phải làm phiền tới đại sư, nhờ người sử dụng Nghịch chân kinh của Thiếu Lâm để giúp đỡ.

Tuệ Tăng đại sư giật mình chấp tay nói:

- A di đà phật! Nghịch chân kinh là loại võ công của bốn môn không thể truyền đạt bừa bãi ra ngoài được. Đây là nguyên tắc của môn phái, bản tăng không dám tự liệu.

Hà Thất Phong bước tới nói:

- Đại sư nên nghĩ lại, cứu một mạng người như xây bảy cái tháp. Vả lại đại sư là người của Thiếu Lâm, chẳng lẽ thấy chết mà không cứu?

Cao Phi Trí nói thêm:

- Quan Âm thần thủy của Quan Âm sơn trang chỉ để dùng trong sơn trang, ấy thế mà Quan Hi Vương còn dám phá lệ để cứu Trương Thiên Trung, lẽ nào đại sư lại bỏ mặc trong khi đó Trương Thiên Trung đi làm việc ấy cũng chỉ vì muốn tìm ra manh mối để giúp cho võ lâm Trung nguyên, phù hợp với những gì chúng ta đang làm. Người vì chúng ta chẳng lẽ nào ta không vì người.

Tống Tiểu Ngọc thốt:

- Đại sư, Thiết Chuồng môn Cao Phi Trí nói rất đúng. Người vì ta thì ta phải vì người, nếu không trời chu đất diệt.

Tuệ Tăng đại sư có vẻ đắn đo, hết nhìn người này rồi lại nhìn người khác, chưa biết tính sao. Được một lúc mới chịu lên tiếng:

- A di đà phật! Các vị đã nói vậy, lão tăng này có muốn thối thoái cũng không được. Vả lại Quan Hi Vương đã phá lệ thì tại sao bản tăng không phá lệ được chứ.

Hà Thất Phong bật cười hề hề:

- Lần này đại sư đã làm một việc công đức lắm đó.

Cao Phi Trí thúc giục:

- Đã vậy chúng ta nên bắt tay vào việc ngay kéo trễ.

Tống Kim Bình lên tiếng:

- Bây giờ tiện nữ sẽ phóng châm vào huyết đạo, mẫu thân sẽ đổ thuốc vào miệng cho Trương Thiên Trung, còn đại sư dùng Nghịch chân kinh đã thông kinh mạch cho hắn.

Mọi người gật đầu, đoạn nàng dặn số người còn lại:

- Trong lúc trị thương, các vị ra ngoài bảo vệ, đừng cho ai vào đây quấy phá, nếu không sẽ ảnh hưởng đến công việc trị thương.

Cao Phi Trí gật đầu:

- Tổng tiểu thư an tâm, tại hạ cùng Hà bang chủ và mọi người khác ra ngoài canh chừng, chớ có bận tâm.

Nói xong Cao Phi Trí và mọi người khác lập tức rời khỏi phòng, rồi chia nhau canh gác.

Ở bên trong, Tuệ Tăng đại sư đỡ Trương Thiên Trung ngồi dậy. Ông đặt hai tay vào hai huyệt sau lưng là Linh đài và Mệnh môn rồi bắt đầu truyền lực, đưa Nghịch chân kinh vào cơ thể của Trương Thiên Trung.

Phía đằng trước, Tống Kim Bình dùng mười hai cây kim châm ghim vào mười hai huyệt đạo quan trọng trên cơ thể Trương Thiên Trung. Trong đó nàng đã ấn vào hai huyệt ở đầu chàng là Hậu đỉnh và Á môn.

Sau khi làm xong, nàng nhìn qua mẹ nàng và gật đầu. Quan Hi Vương Tống Tiểu Ngọc hiểu ý, bước tới lấy ra viên thuốc to bằng hạt đậu. Bà cho vào miệng Trương Thiên Trung và điểm nhẹ vào huyệt Kiên tỉnh ở hông để viên thuốc chạy vào luân bên trong.

Đúng như tên gọi của viên thuốc là Quan Âm thần thủy, vừa vào bụng đã tan ngay thành nước.

Thời khắc trôi qua, không biết đã mấy canh giờ trôi chậm chậm. Từ từ trên đỉnh đầu của Trương Thiên Trung một làn khói mỏng màu trắng nhẹ nhàng bay lên, toàn thân của chàng từ tái xanh đã chuyển biến sang hồng hào.

Tống Kim Bình theo dõi mọi diễn tiến. Nàng tỏ ra phấn khởi, lạc quan khi thấy những dấu hiệu tốt nơi cơ thể của Trương Thiên Trung.

Cho đến khi khuôn mặt Trương Thiên Trung nhả lại vì bắt đầu có cảm giác, Tống Kim Bình vội vã bước tới đánh ngay vào sau huyệt Hoàn cốt nơi vành tai.

Lập tức Trương Thiên Trung rên lên một tiếng và ọa ra một bùm máu thâm đen.

Đến lúc này, Tuệ Tăng đại sư và Quan Hi Vương Tống Tiểu Ngọc mới chịu dừng tay.

Tống Kim Bình thấy Trương Thiên Trung nhấp nháy đôi mắt, biết chàng đã tỉnh nên liền nói khẽ:

- Trung huynh, mau vận khí điều hòa lại kinh mạch.

Trương Thiên Trung chớp mắt, rồi sau đó làm theo lời của Tống Kim Bình.

Nàng bước ra ngoài thông báo cho mọi người biết. Ai bấy đều hoan hỉ mừng rỡ, tất cả bước vào bên trong và nhìn về phía Trương Thiên Trung.

Cao Phi Trí cười tươi, vòng tay:

- Thật không ngờ y thuật của Tống tiểu thư quả cao siêu. Tại hạ rất là khâm phục.

Tống Kim Bình khiêm tốn nói:

- Thiết Chưởng môn quá khen, tiện nữ không dám nhận. Thật ra lần này là nhờ có Tuệ Tăng đại sư giúp sức, nếu không thì...

Hà Thất Phong đưa tay ngăn, rồi nói:

- Đừng có hạ mình quá như vậy. Thật ra nếu tiểu thư không phỏng đoán bệnh chính xác, thì cho dù có đến mười người như Tuệ Tăng đại sư chưa chắc đã cứu sống hẳn.

- A di đà phật!

Tuệ Tăng đại sư vừa điều khí xong sau khi trị thương cho Trương Thiên Trung nghe Hà Thất Phong nói thế, ông liền tiếp:

- Tống tiểu thư quá khách sáo rồi. Nếu không có cách châm cứu của cô nương cộng với Quan Âm thần thủy của Quan Âm sơn trang, bần tăng đâu có làm được gì.

Ngọc Hoa sư thái nói:

- Các vị không cần đưa đẩy như vậy. trong việc này lão thái toi nghĩ ai cũng có công cả.

Mọi người gật đầu cho là phải, và nhìn qua Trương Thiên Trung để dò xem thái độ cử chỉ của hắn ra sao.

Độ vài khắc nữa trôi qua, Trương Thiên Trung bắt đầu hồi phục. Chàng mở bừng đôi mắt ra và nhìn mọi người.

Sau đó chàng đứng dậy định vòng tay thi lễ cảm ơn Tuệ Tăng đại sư và Tống Tiểu Ngọc nhưng Quan Hi Vương ngăn lại:

- Chớ có làm vậy. Trong người của Trương thiếu hiệp vẫn còn yếu, đừng thủ lễ mà làm kinh động đến cơ thể.

Trương Thiên Trung cảm động thốt:

- Mạng sống của tại hạ là do các vị cứu, tại hạ không biết lấy gì để đền đáp, xin hãy nhận một lạy này tạ ơn.

Tống Kim Bình bèn lên tiếng:

- Trương huynh đã mạo hiểm thám thính dinh phủ, chẳng qua cũng chỉ vì muốn điều tra giùm mọi người thì chúng tôi phải có bổn phận giúp lại huynh. Âu cũng là chuyện thường tình, có gì mà ái ngại.

Hà Thất Phong cất giọng:

- Tiểu tử, nếu người có muốn cảm ơn thì phải cảm ơn Tuệ Tăng đại sư vì người đã truyền Nghịch Chân Kinh vào cơ thể của người rồi.

Ngọc Hoa sư thái gật gù nói:

- Đó là võ công của Thiếu Lâm, không thể truyền qua ra ngoài, ấy thế mà đại sư đã phá lệ.

Tuệ Tăng đại sư ngăn không cho Ngọc Hoa sư thái nói tiếp, ông thốt:

- Sư thái chớ có nói như vậy, đừng đề cao bản tăng quá đáng.

Cao Phi Trí lên tiếng:

- Trương huynh. Bây giờ trong người của huynh đã có Nghịch Chân Kinh của Thiếu Lâm. Đó là một điều vạn phúc, không phải ai muốn cũng được.

Hà Thất Phong tiếp lời:

- Người có được Nghịch chân kinh trong người, từ nay không sợ ai nữa.

Trương Thiên Trung lấy làm lạ nên hỏi:

- Là sao, tại hạ vẫn không hiểu?

Hà Thất Phong liền giải thích:

- Nghịch chân kinh là một môn võ công của Thiếu Lâm dùng để điều trị thương tích, chứ không thể dùng để ẩu đả được vì nó không giống như các loại võ công khác. Nhưng người nào có được nó trong mình, nếu kẻ địch yếu hơn mà đả thương sẽ bị dội ngược trở ra ngoài, không sao thâm nhập vào cơ thể của mình được.

Tống Tiểu Ngọc cười nhẹ, cất giọng:

- Trương thiếu hiệp coi như có duyên phần với Thiếu Lâm cho nên mới được truyền thụ Nghịch chân kinh, xem ra thiếu hiệp đã là người của Thiếu Lâm rồi đó.

Nghe nói vậy, Trương Thiên Trung giật mình xua tay:

- Ấy chết, làm như vậy sao tiện, dù sao tại hạ cũng đã bái sư rồi, đâu thể bái sư lần nữa.

Hà Thất Phong nói:

- Tiểu tử, sao người ngốc quá vậy. Có thêm một sư phụ thì càng có lợi chứ có sao đâu mà sợ?

- Nhưng đệ tử đâu thể bái sư hai lần?

Ngọc Hoa sư thái gất giọng:

- Trương thiếu hiệp chớ làm như vậy. Nghịch chân kinh chỉ truyền cho đệ tử Thiếu Lâm, nhưng không phải ai cũng được học. Chuyện không muốn thì cũng đã lỡ rồi, thiếu hiệp nên nghĩ lại.

Tuệ Tăng đại sư ôn tồn nói:

- Xin các vị đừng ép buộc Trương Thiên Trung làm gì. Tuy Nghịch chân kinh chỉ truyền thụ cho đệ tử của bốn môn nhưng lão tăng đây chỉ có ý dùng nó để điều trị cho thiếu hiệp chứ không cố ý để ép thiếu hiệp phải bái sư.

Trương Thiên Trung nhìn mọi người, đắn đo một lúc rồi nói:

- Tại hạ không có ý xem thường các lời nói của mọi người, chỉ vì ngại một điều là đã có sư phụ rồi mà còn vọng tưởng. Nhưng nay chuyện đã lỡ, nếu đại sư không chấp thì tại hạ xin cúi đầu khấu tạ.

Thấy Trương Thiên Trung có vẻ bằng lòng, Hà Thất Phong vội giục:

- Vậy sao người không mau mau quỳ xuống ra mắt sư phụ đi?

Trương Thiên Trung lật đật quỳ xuống, chắp tay vái Tuệ Tăng đại sư một cái rồi nói:

- Đệ tử là Trương Thiên Trung xin kính bái sư phụ.

Thấy việc khóặng dừng, Tuệ Tăng đại sư bất đắc dĩ phải lên tiếng:

- Đệ tử hãy đứng lên đi, hôm nay cứ xem như lão nhận người làm đệ tử. Khi nào về đến Thiếu Lâm, chừng ấy sẽ chánh thức làm lễ nhập môn.

Trương Thiên Trung cúi đầu:

- Đa tạ sư phụ.

Mọi người có vẻ vui mừng đưa mắt nhìn nhau, chợt Tống Kim Bình lên tiếng:

- Không biết Trương huynh đột nhập dinh Tuần phủ đã nghe thấy những gì, có thể kể lại cho mọi người nghe được không?

Hà Thất Phong chép miệng:

- Đúng đấy, người ngất đi hơn một ngày rồi, thật ra ta cũng muốn biết lắm.

Trương Thiên Trung bèn thuật lại mọi chuyện mình nghe thấy ở dinh Tuần phủ. Cuối cùng chàng thốt:

- Thì ra hai gã bịt mặt đến đây sử dụng Giang Nam Tích lịch hỏa là hai gã Khổng Lam và Khổng Hắc chứ không phải là hai kẻ lén vào phòng trọ bắt cóc Chu cô nương.

Cao Phi Trí nói khẽ:

- Trương huynh vì muốn điều tra tông tích về sự mất tích của Chu cô nương mà vô tình biết được âm mưu của Khổng Thiện Vương. Nếu không chúng ta đã lầm mưu ly gián của lão ta mà gây thù gieo oán với Giang Nam phái rồi.

Tống Tiểu Ngọc nói:

- Thật không ngờ quan Tuần phủ Ngụy Thế Hiền lại là đại huynh của Khổng Thiện Vương. Thảo nào mà hấn không kêu ngạo sao được.

Ngọc Hoa sư thái lên tiếng:

- Trên giang hồ, Khổng Thiện Vương cũng có chút tiếng, nay lại cấu kết với U Hồn Cốc, thế lực bên ngoài đã mạnh và còn hậu thuẫn của quan Tuần phủ. Xem ra hấn quá mạnh về cả hai mặt. Đây là một bất lợi cho võ lâm Trung nguyên.

Trương Thiên Trung nhìn quanh không thấy Mã Thục Văn và Ngử Kiều Ngôn, chàng liền hỏi:

- Chẳng hay hai vị của Côn Luân giáo và Nga Mi đâu không thấy?

Tống Kim Bình đáp:

- Vừa rồi hai vị ấy tiếp được tin do bồ câu đưa tới, báo U Hồn Cốc chủ đã đưa thiệp tới, đòi Côn Luân và Nga Mi phải đầu phục, nếu không hấn sẽ san bằng thành bình địa.

Trương Thiên Trung nổi giận quát khê:

- U Hồn Cốc thật là quá đáng. Là tà ma ngoại đạo mà dám hống hách ngang tàng. Nếu không sớm diệt đi sẽ là đại họa cho võ lâm sau này.

Hà Thất Phong nhượng mảy:

- U Hồn giáo chủ Ứng Vương Ngũ Sát Doãn Chí Bình là một người thâm độc. Ít khi lộ diện, nghe nói võ công của hấn rất cao cường, khó có ai địch nổi. Giờ lại liên kết với các môn phái tà đạo khác, càng trở thành cái gai lớn, khó nhổ đi được.

Tuệ Tăng đại sư chấp tay nói:

- A di đà phật! Điều quan trọng trước tiên mà chúng ta nên làm là đến Lạc Dương thành, dừng để cho Chấn Thiên Kiếm rơi vào tay Ứng Vương Ngũ Sát, bằng không khó mà lường hết được hậu quả.

Hà Thất Phong khẳng khái thốt:

- Các vị đã giao phó trọng trách cho lão già này thì xin hãy an tâm. Cho dù có nát thân, lão già này cũng không để báu kiếm rơi vào tay phường gian ác đó.

- A di đà phật! Lần đại hội này có lẽ chúng ta phải hoãn lại. Ngày mai lão tăng phải về Thiếu Lâm vì sợ vắng mặt lâu ngày có thể U Hồn Cốc lợi dụng mà tấn công bốn môn.

Ngọc Hoa sư thái cũng nói:

- Lão thái ta cũng phải về Võ Đang mà phòng bị sẵn để kịp thời ứng phó một khi U Hồn Cốc làm bậy.

Tống Tiểu Ngọc cất giọng:

- Nếu vậy đại hội nên dời vào ngày rằm tháng sau, không biết các vị có bằng lòng hay không?

Cao Phi Trí lên tiếng:

- Tại hạ nghĩ như vậy rất tiện. Trong vòng một tháng có lẽ cũng đã có tin của Chấn Thiên Kiềm.

Tống Tiểu Ngọc nói:

- Nếu không ai phản đối thì cứ vậy mà làm. Riêng việc đến Lạc Dương xin đặt hết trọng trách cho Hà bang chủ.

- Lão già này sẽ không làm cho các vị thất vọng.

Trương Thiên Trung vòng tay bái Tuệ Tăng đại sư nói:

- Ngày mai đệ tử không thể theo sư phụ về Thiếu Lâm được, vì phải theo Hà lão tiên bố đi Lạc Dương. Sau này nhất định sẽ đến Thiếu Lâm gặp sư phụ.

Tuệ Tăng đại sư thốt:

- Con không cần theo ta về Thiếu Lâm làm gì, cứ theo Hà bang chủ để giúp người một tay, ta giao cho con vật này để mai sau khi đến Thiếu Lâm mới được vào gặp ta.

Nói đoạn Tuệ Tăng đại sư lấy ra một miếng ngọc màu xanh giao qua cho Trương Thiên Trung rồi nói tiếp:

- Đây là tín vật của bốn môn, các đệ tử Thiếu Lâm ai thấy cũng phải nhất nhất nghe theo.

- Đệ tử đa tạ sư phụ đã ban cho.

Thấy không còn gì để trao đổi, Tống Kim Bình vội lên tiếng:

- Đêm đã khuya, mời các vị về phòng nghỉ ngơi để mai còn lên đường cho sớm.

Mọi người gật đầu tản ra, Trương Thiên Trung vội nói:

- Cao huynh, tại hạ có chút việc muốn được Cao huynh giúp đỡ.

Cao Phi Trí đang đi, dừng lại đi trở vào cùng với Hà Thất Phong còn mọi người khác đều ra khỏi phòng.

Cao Phi Trí nhíu mày hỏi:

- Chẳng biết có việc gì xin Trương huynh cứ hỏi.

- Tại hạ có một chuyện nhưng còn quá nhiều uẩn khúc, muốn được Cao huynh giải thích.

Cao Phi Trí thắc mắc:

- Không lẽ có liên quan đến Tứ Xuyên Đường môn?

Hà Thất Phong gật đầu:

- Có thể nói là như vậy.

Trương Thiên Trung bèn kể lại mọi chuyện mà chàng biết do sư phụ Kiếm Thần Lô Nhất Bảo nói lại cho Cao Phi Trí nghe. Nào là sự quan hệ giữa thân mẫu Mộng Lan Hoa với Đường môn phu nhân...

Nghe xong Cao Phi Trí có vẻ ngỡ ngác, dường như câu chuyện do Trương Thiên Trung vừa kể đối với chàng quá mới mẻ.

Cao Phi Trí nói:

- Chưa bao giờ tại hạ nghe thân mẫu hay ai kể chuyện này. Có lẽ Trương huynh phải thân hành tới để gặp lão thái thái họ ra mới có hy vọng.

Hà Thất Phong cau mày:

- Thiết Chuông môn nói lão thái thái có phải là Đường môn phu nhân?

- Đúng vậy, Đường môn phu nhân chính là bà ngoại của tại hạ.

Hà Thất Phong lại hỏi:

- Vậy trong hai người đại nương Mộng Trâm và nhị nương Mộng Trang, ai là thân mẫu của Thiết Chuông môn?

- Chính là đại nương Mộng Trâm.

Hà Thất Phong gật đầu:

- Thì ra là vậy?

Trương Thiên Trung chớp mắt:

- Chẳng lẽ Cao huynh thật sự không biết gì đến cái tên Mộng Lan Hoa?

Cao Phi Trí cười xòa:

- Tại hạ gạt Trương huynh làm gì? Nếu thật sự có chuyện ấy thì chúng ta là người một nhà, tại hạ càng phải nói thật để huynh đệ chúng ta nhìn nhau chứ.

Trương Thiên Trung gật đầu:

- Cao huynh nói cũng đúng.

Cao Phi Trí nói tiếp:

- Phải rồi, Trương huynh cùng theo Hà tiên bối đi Lạc Dương, hay là nhân cơ hội đó đến Tứ Xuyên một chuyến để gặp thân mẫu tại hạ xem sao. Dù gì đến Tứ Xuyên cũng phải qua Lạc Dương, một công mà hai chuyện.

Hà Thất Phong nói:

- Đúng là nhất cử lưỡng tiện, chính vì vậy nên lão già này mới bảo hấn đi theo tới Lạc Dương.

Cao Phi Trí nói:

- Mong rằng những gì Trương huynh nói là sự thật, có như vậy chúng ta là huynh đệ rồi.

Trương Thiên Trung bèn nói tiếp:

- Tạm thời chuyện này hãy gác lại, chờ đến Tứ Xuyên hấn hay. Bây giờ còn một chuyện này tại hạ muốn nói cho Cao huynh đề phòng.

Hà Thất Phong nghe Trương Thiên Trung nói vậy, biết chàng muốn nói gì nên cướp lời:

- Tiểu tử, có phải ngươi muốn nói tới vụ việc xảy ra trong rừng trúc đạo nọ không?

- Dạ, đúng như vậy.

Cao Phi Trí nhú mày:

- Hai người nói gì mà tại hạ chẳng hiểu chi hết.

Hà Thất Phong lên tiếng:

- Để ta nói cho người nghe.

Sau đó Hà Thất Phong bèn thuật lại cái đêm ở tửu điểm. Lão và Trương Thiên Trung gặp hai gã Bạch Ưng và Thanh Ưng đang trò chuyện với một người con gái che mặt và tất cả diễn tiến xảy ra đêm hôm đó cho Cao Phi Trí nghe.

Nghe xong, Cao Phi Trí nói:

- Về chuyện nội ứng này, trước khi lên đường đi Cam Túc, thân mẫu tại hạ có lưu tâm với tại hạ rồi. Nhất định gã nội ứng đó là người của U Hồn Cốc. Thật không ngờ trong Tứ Xuyên Đường môn lại có người của U Hồn Cốc.

Trương Thiên Trung liền nói:

- Cao huynh chớ vọng động sẽ làm cho gã nội ứng ấy nhìn thấy mà tự động rút lui.

Cao Phi Trí gạt đầu rồi thốt:

- Thật ra tại hạ đây cũng có nghi ngờ một người, nhưng chưa dám khẳng định, vì còn trong vòng điều tra.

Hà Thất Phong có vẻ hài lòng:

- Người nói vậy bọn ta cũng an tâm rồi. Người có dự định ngày mai trở về Tứ Xuyên không?

- Tất nhiên tại hạ sẽ tháp tùng với Hà bang chủ và Trương huynh tới Lạc Dương xem động tĩnh của Chấn Thiên Kiếm rồi mới về Tứ Xuyên phục mệnh.

Hà Thất Phong lên tiếng:

- Đến lúc đó ta sẽ sắp xếp cho Trương Thiên Trung theo người đi Tứ Xuyên luôn thể.

Vừa lúc đó có tiếng gõ cửa, Trương Thiên Trung vội bước tới mở cửa, cô gái theo hầu của Cao Phi Trí cúi chào chàng rồi nói:

- Trương thiếu hiệp, không biết có Thiết Chưởng môn của tiểu nữ ở đây hay không?

Trương Thiên Trung nhìn vào bên trong nói:

- Cao huynh, có thuộc hạ tìm.

Cao Phi Trí bước ra cùng Hà Thất Phong rồi chàng thốt:

- Để tại hạ giới thiệu cho hai vị biết, đây là Hoa Vải Ngũ, người theo hầu tại hạ bấy lâu nay.

Sau đó Cao Phi Trí nhìn qua cô gái cất giọng hỏi:

- Có chuyện gì thế Hoa Vải Ngũ?

Hoa Vải Ngũ kính cẩn cúi đầu:

- Bẩm báo Thiết Chưởng môn, có tin của chim câu từ Đường môn đưa tới, mời chưởng môn về tư phòng xem qua.

Cao Phi Trí vòng tay bái chào Trương Thiên Trung và Hà Thất Phong rồi nói:

- Tại hạ có việc xin cáo từ trước, ngày mai sẽ gặp lại.

Nói đoạn cùng Hoa Vải Ngũ bỏ đi thẳng.

Trương Thiên Trung và Hà Thất Phong nhìn theo, họ biết rằng đã xảy ra chuyện gì rồi, xong chưa thể đoán được ngay là việc chi.

o O o